

12.
Baskı

Karanlıktan Korkan Baykuş

hayykitap

JILL TOMLINSON

Resimleyen Paul Howard

Slop bir peceli baykus yavrusu. Sısman ve tüylü.
Kocaman, yusuvarlak gözleri, carpık bacakları var.
Aslında diğer yavru peceli baykusların tıpatıp aynı.

BİR tek farkla...
Slop karanlıktan korkuyor!

Acaba Slop karanlık korkusunu yenebilecek mi?

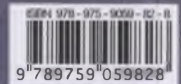

Serinin diğer kahramanlarıyla
tanışmak ister misiniz?

hayykitap

10 TL

Bu, Slop.

Slop bir peceli baykus yavrusu.

Sisko ve tüylü.

Kocaman, yusuvarlak
gözleri var.

Yumuşacık, incecik tüyleri var.

Slop her yönden kusursuz
bir baykus.

BİR tek şey dışında...

Hayykitap - 78
Yaşasın Çocuklar - 12

KARANLIKTAN KORKAN BAYKUŞ
Jill Tomlinson

Özgün Adı: The Owl Who Was Afraid of the Dark
Resimleyen: Paul Howard
İngilizceden Çeviren: Gökçe Ateş Aytuğ
Grafik Uygulama: Dursun Çavuş

© Hayykitap, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Hayykitap'a aittir.

İngilizcede ilk baskısı 1968'de Methuen and Co Ltd tarafından yapılmıştır.
Yeni baskıları Egmont UK Limited, 239 Kensington High Street,
London W8 6SA tarafından yapılmaktadır.

Metin © The Estate of Jill Tomlinson, 1968
Kapak ve resimler © Paul Howard, 2004

ISBN: 978-975-9059-82-8
1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2009
12. Baskı: İstanbul, Temmuz 2017

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 11965
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap

Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51

info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı
yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Karanlıktan Korkan Baykuş

JILL TOMLINSON

Resimleyen Paul Howard

İngilizceden Çeviren Gökce Ates Aytuğ

Philip ve tabii D.H. için...

Bölümler

Karanlık heyecan vericidir 7

Karanlık şefkatlidir 20

Karanlık eğlencelidir 33

Karanlık gereklidir 45

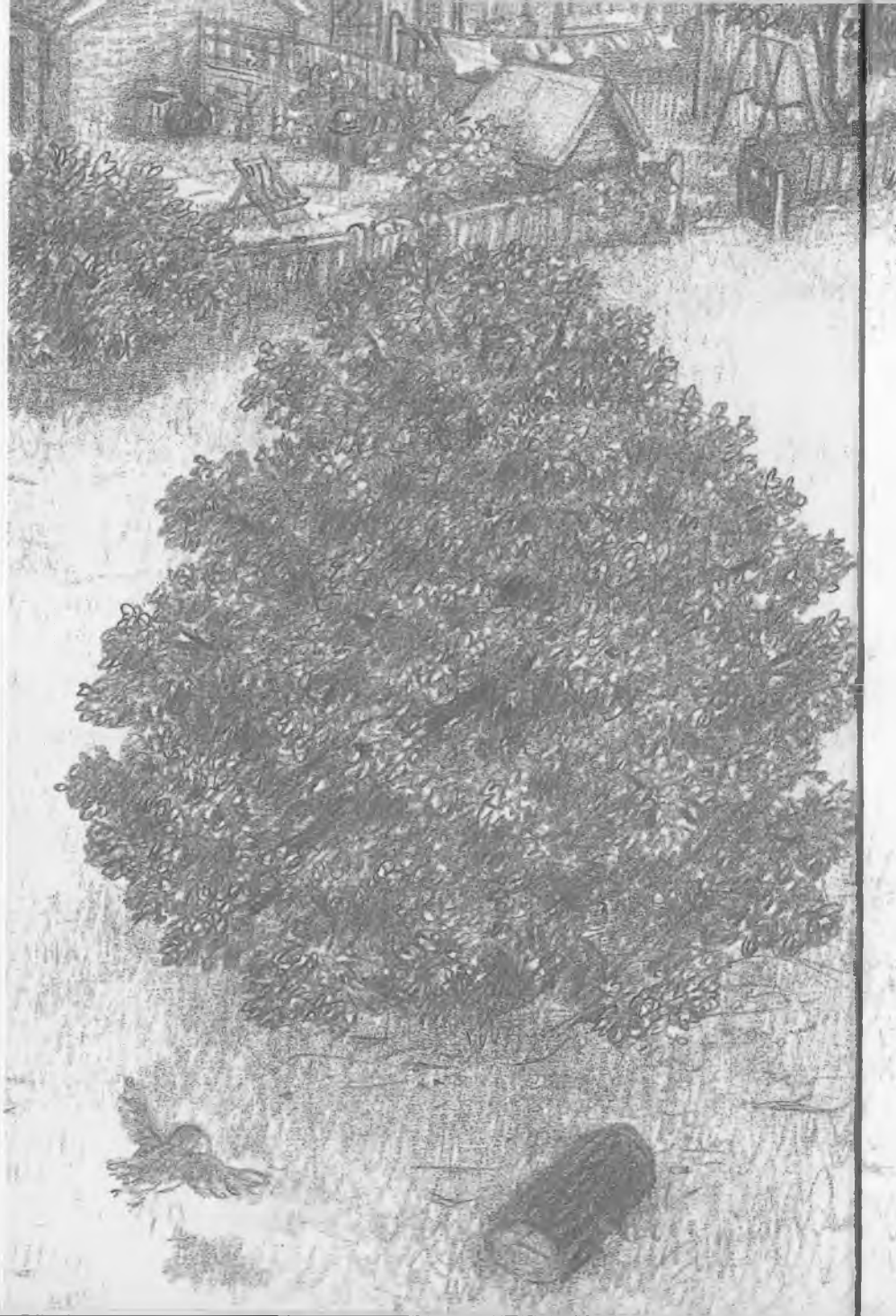
Karanlık büyüleyicidir 60

Karanlık harikadır 76

Karanlık güzeldir 91

Karanlık heyecan vericidir

Şlop bir peçeli baykuş yavrusuydu.

Anne babasıyla bir tarlada, upuzun bir ağacın en tepesinde yaşardı.

Şişman ve tüylüdü.

Yüzü, kalp şeklinde güzel mi güzel tüylerle çevriliydi.

Kocaman, yusuvarlak gözleri, çarpık bacakları vardı.

Aslında diğer yavru peçeli baykuşların tıpatıp aynısıydı. Tek bir farkla...

Şlop karanlıktan korkuyordu.

“Karanlıktan korkuyor *olamazsın*,” dedi annesi. “Baykuşlar *asla* karanlıktan korkmaz.”

“Bu baykuş korkuyor işte,” dedi Şlop.

“Ama baykuşlar *gece* kuşlarıdır,” dedi Bayan Peçeli Baykuş.

Şlop başını öne eğdi ve, “Ben gece kuşu olmak istemiyorum,” diye mırıldandı. “Gündüz kuşu olmak istiyorum.”

“*Ne isen osun* Şlop, başka bir şey *olamazsın*,” dedi annesi kararlı bir sesle.

“Evet, biliyorum,” dedi Şlop, “karanlıktan korkan bir baykuşum.”

“Hay Allah,” dedi Bayan Peçeli Baykuş. Biraz sabırlı olması gerekecekti. Gözlerini kapadı ve Şlop’un korkusunu geçirmek için ne

yapabileceğini düşündü. Şlop onun bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Annesi gözlerini açtı. “Hayatım bence sen karanlığın ne olduğunu bilmediğin için ondan korkuyorsun. Söyle bakalım, ne biliyorsun karanlıkla ilgili?”

“Karanlık siyah,” dedi Şlop.

“Pekâlâ, yanlış bir başlangıç. Karanlık, gümüş rengi, lacivert, gri ya da pek çok başka renk olabilir ama neredeyse hiçbir zaman siyah değildir. Başka ne biliyorsun?”

“Onu sevmiyorum,” dedi Şlop. “HİÇ sevmiyorum.”

“Bu söylediğin karanlığı *bilmek* değil,” dedi annesi. “Bu bir *his*. Sen karanlıkla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun anlaşılır.”

“Karanlık berbat bir şey,” dedi Şlop sesini yükselterek.

“Bunu bilemezsin ki.
Hava karardıktan sonra
gaganı bile yuvadan dışarı
çıkarmadın hiç. Sanırım
senin önce aşağı inip
karanlıkla ilgili bir şeyler
öğrenmen gerekiyor.”

“Şimdi mi?” diye sordu
Şlop.

“Şimdi,” dedi annesi.

Şlop yuvasından çıkıp yalpalaya yalpalaya dalın üzerinde yürüdü. Aşağısı ne kadar da uzak görünüyordu.

“Yere pek iyi inemiyorum,” dedi, “bir yerimi incitebilirim.”

“Zamanla öğreneceksin,” dedi annesi. “Bak! Aşağıda çalı çırpı toplayan küçük bir oğlan var. Gidip karanlıkla ilgili konuşsana onunla.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi,” dedi annesi.

Şlop gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve kendini aşağı bıraktı. Minik kanatlarıyla

yere doğru uçtu ama dediği gibi iniş yapmakta pek başarılı değildi.

Küçük oğlanın önünde yedi kez hızla, döne döne takla attı.

“Oo,” diye bağırdı küçük oğlan.

“Kocaman, dönen bir fişek.”

“Aslında,” dedi dönen fişek, düştüğü yerden kalkarak, “ben bir peçeli baykuşum.”

“Ah, evet. Baykuşmuşsun,” dedi küçük oğlan, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı.

“Doğru ya, zaten henüz bir havai fişek olamazdın. Babam karanlık olmadan havai

fişekleri izleyemeyeceğimizi söylüyor. Umarım *bir an önce* karanlık olur.”

“Karanlık olmasını mı *istiyorsun?*” diye sordu Şlop şaşkınlıkla.

“EVET,” dedi küçük oğlan.

“KARANLIK HEYECAN VERİCİDİR. Ve bu gece her zamankinden de heyecanlı olacak çünkü bir havai fişek gösterisi izleyeceğiz.”

“Havai fişek nedir?” diye sordu Şlop.

“Baykuşların havai fişekleri yok sanırım. En azından peçeli baykuşların olmadığından eminim.”

“Yok mu?” diye sordu küçük oğlan.

“Ah, yazık sana. Havai fişekler havaya atılan fişekler, uçan daireler, volkanlar, altın yağmuru ve maytaplardır...”

“Ama nedir yani?” diye sordu Şlop.

“Yenebilir bir şey mi?”

“HAYIR!” deyip güldü küçük oğlan.

“Babam kuyruklarını yakıyor ve *fuşşv* diye havaya uçup gökyüzünü rengârenk yıldızlarla süslüyorlar. Babam benim sadece maytapları tutmama izin veriyor.”

“Peki ya volkanlar? Altın yağmuru? Onlar nasıl oluyor?”

“Onlar da birden patlayıp yıldız yağmurlarına dönüşüyorlar. Altın yağmuru yağıyor. Yağmur gibi işte.”

“Uçan daireler?”

“Ah, uçan daireler süperdir! Başının etrafında dönüp *vjuuuuv* diye ses çıkarırlar. En çok onları seviyorum.”

“Herhalde ben de severdim,” dedi Şlop.

“Kesin seversin,” dedi küçük oğlan.

“Baksana, nerede yaşıyorsun sen?”

“Şu ağacın tepesinde, en üst katında. Altımızda sincaplar var.”

“Şuradaki büyük ağaçta mı? Havai fişekleri oradan izleyebilirsin! Şurası bizim bahçemiz – salıncak var ya, işte orası. Karanlık olur olmaz dışarı bak...”

“Karanlık olmak *zorunda mı?*” diye sordu Şlop.

“Tabii ki olmak zorunda! Karanlık olmazsa havai fişekleri göremezsin. Şey, benim artık gitmem gerekiyor. Bu dalları şenlik ateşi için topladım.”

“Şenlik ateşi mi?” diye sordu Şlop. “O ne?”

“Bu gece dışarı bakarsan görürsün. Hoşça kal!”

“Hoşça kal,” dedi Şlop, havada komik bir şekilde havalanıp alçalırken.

Oğlanın koşarak uzaklaşmasını izledi, sonra biraz ilerledi, kanatlarını açtı ve yuvasının olduğu ağaca doğru havalandı.

Göbeğinin üzerinde kayarak yuvasına girdi.

“Nasıl geçti?” diye sordu annesi.

“Küçük oğlan karanlığın HEYECAN VERİCİ olduğunu söylüyor.”

“Sen ne düşünüyorsun peki Şlop?”

“Ben karanlığı hâlâ HİÇ sevmiyorum,” dedi Şlop, “ama bu gece havai fişekleri izleyeceğim. Tabii sen de yanımda oturursan.”

“Otururum,” dedi annesi.

“Ben de izlerim,” dedi babası. Henüz uyanmıştı. “Havai fişeklere bayılırım.”

Hep birlikte dışarı çıkıp beklemeye başladılar.

Hava kararmaya başlayınca Şlop paytak paytak yuvasına girdi ve yuvanın ağzından tedirgin bir şekilde dışarı baktı.

“Hadi gel Şlop! Başlıyor!” diye seslendi Bay Peçeli Baykuş. Ağacın en tepesindeki

büyük dalın üzerinde yerini almıştı bile.

“Buradan çok güzel görebiliriz.”

Şlop yuvasından çıkıp bir iki cesur adım attı.

“Buradayım,” dedi annesi fısıldayarak.

“Hadi gel.”

Böylece ikisi, kanatları neredeyse birbirine değerek, Bay Peçeli Baykuş’un yanına uçtular.

Tam zamanında yetişmişlerdi. Küçük oğlanın bahçesinin en uzak köşesinde havaya uzanıp minik kıvılcımlar saçan alevler vardı. “Şenlik ateşi olmalı!” dedi Şlop, gıcırta gibi çıkan sesiyle cikleyek.

Fuşvvv diye bir ses çıktığında Şlop kanatlarını çırpmamak için kendini zor tuttu. Bir fişek havaya uçmuş, patlayıp yemyeşil bir yıldız yağmuruna dönüşmüştü.

“Vay canına!” dedi Şlop, gözlerini kocaman açarak.

Sonra yerden gökyüzüne dans eden bir yıldızlar fiskiyesi yükseldi; bir tane daha, bir tane daha.

“Vay canına!” dedi Şlop yine.

“Tanrım! Bu da ne?” diye sordu babası.

Arkasında parıl parıl bir iz bırakarak dönen ve yüksek bir *vjuuuuu* sesi çıkaran bir şey vardı.

“Aa, bu bir uçan daire,” dedi Şlop.

“Gerçekten mi?” diye sordu babası. “Daha önce görmemiştim. Sen hepsini biliyorsun galiba. Şu zıplayıp duran şey ne peki?”

“Galiba o benim arkadaşım. Elinde bir maytap var. Aaaa! İşte şurada da benden var bir tane!”

“Anlamadım?” dedi Şlop’un babası.

“Dönen bir fişek! Küçük oğlan yere indiğimde benim dönen bir fişek olduğumu sanmıştı. Ne kadar da güzel, değil mi? Demek ki benim böylesine *güzel bir şey* olduğumu düşünmüş!”

Bay Peçeli Baykuş fırıl fırıl dönen, parıl parıl parıldayan ışıktan çemberleri izledi ve,
“Zor bir iniş yapmış olmalısın!” dedi.

Karanlık şefkatlidir

Son havai fişek de gökyüzünde kaybolduğunda Bay Peçeli Baykuş, Şlop'a döndü.

“Pekâlâ oğlum,” dedi. “Ben avlanmaya gidiyorum. Gelmek ister misin?”

Şlop etraflarındaki karanlığa baktı. Parlak havai fişeklerden sonra çok daha siyah görünüyordu şimdi. “İı, şimdi değil, teşekkürler baba. Pek iyi göremiyorum, gözlerimde yıldızlar uçuşuyor.”

“Anlıyorum,” dedi babası. “O halde tek

başıma gitmem gerekecek.” Büyük bir beyaz kelebek gibi karanlığın içine doğru süzüldü.

Şlop üzgün bir şekilde annesine döndü.

“Onunla birlikte gitmek *istedim*. Karanlığı sevmek *istedim*. Ama yapamadım.”

“Yapabileceksin Şlop. Bundan eminim.”

“Ben değilim,” dedi Şlop.

“Ben *eminim* ama,” dedi annesi. “Hadi gel bakalım. Artık dinlensen iyi olur. Tüm gün uyanıktın.”

Böylece Şlop gece yarısı uykusuna daldı. Uyandığında babası gelmiş, akşam yemeğini getirmişti. Şlop yemeğini tek lokmada midesine indirdi. “Güzelmış,” dedi. “Neydi bu yediğim?”

“Fare,” dedi Bay Peçeli Baykuş.

“Fareyi sevdim,” dedi Şlop. “Sırada ne var?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi babası. “Sıra annende. O dönene kadar beklemen gerekiyor.”

Şlop’un karnı hep açtı ve annesiyle babası tüm gece ona yemek getirmek için uğraşıyorlardı. Gün ışıdığıında ise yorgun düşmüş oluyor ve hemen uyumak istiyorlardı.

“Yatma vakti Şlop,” dedi annesi.

“Uyumak istemiyorum,” dedi Şlop. “Ben bir gündüz kuşu olmak istiyorum.”

“Ama *ben* bir gece kuşuyum,” dedi annesi, “ve eğer babanla ben gündüz uyuyamazsak bu gece yiyecek bir şey bulamazsın.”

Yiyecek olmaması fikri kulağına hiç hoş gelmemişti; bu yüzden Şlop doğruldu, vücudunu uzattı (olabildiği kadar yani) ve uyumaya çalıştı.

Sabahın ilk yarısında uyumayı başardı ama bir süre sonra, belki de yediği fareler

yüzünden, gayet enerji dolu bir halde uyandı ve bir daha uykuya dalamadı.

Zavallı anne babasının tünemeye çalıştıkları dalın üzerinde kıpırdanıp durdu. Tek ayağı üzerinde durmayı, havalanmayı, iniş yapmayı ve yavru bir baykuşun öğrenmesi gereken bütün önemli şeyleri denedi. Sonra da aklına ötüşünü geliştirmek geldi. Gerçek bir yetişkin peçeli baykuş gibi ötmeye çalıştı.

“Eeeek!” diye cikledi. “EEEEK!”

Yanlışlıkla kuyruğuna bastığınızda bir kedinin çıkaracağı gibi bir sesteki çıkan. Bu ses Şlop’un epey hoşuna gitti.

Bayan Peçeli Baykuş ise pek hoşnut sayılmazdı bu gürültüden. Mahmur gözlerinden birini yarım açarak, “Şlop, hayatım,” dedi, “yeniden aşağı inip karanlıkla ilgili yeni şeyler öğrenmek istemez misin?”

“Şimdi mi?” diye sordu Şlop.

“Şimdi,” dedi annesi.

“İlk önce ötüşümü duymak istemez misin? Gittikçe güzelleşiyor.”

“Duydum,” dedi Bayan Peçeli Baykuş.

“Bak, şuradaki bahçede şezlongda oturan yaşlı bir bayan var. Gidip onu rahatsız etsene biraz. Yani, karanlıkla ilgili ne düşündüğünü sor, demek istiyorum.”

Böylece Şlop gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve kendini daldan aşağı bıraktı.

Ama ne yazık ki kanatlarını zamanında açamamıştı. Gittikçe

hızlanarak düştü, düştü ve sonunda yeri titreten bir gümbürtüyle yaşlı bayanın ayakucuna yuvarlandı.

“Hiyy!” diye bağırdı yaşlı bayan. “Bir yıldırım!”

“A-a-a-aslında, ben bir peçeli baykuşum,” dedi yıldırım, nefes nefese.

“Gerçekten mi?” dedi yaşlı bayan, gözlüğünün üzerinden Şlop’a bakarak. “Çok özür dilerim. Gözlerim artık eskisi kadar iyi görmüyor. Ne iyi ettin de, ııı, düşüp geldin.”

“Şey, öylesine gelmedim aslında,” dedi Şlop dürüst davranarak. “Size bir şey sormak için geldim.”

“Öyle mi?” dedi yaşlı bayan. “Nedir acaba, merak ettim.”

“Size karanlık hakkında ne düşündüğünüzü sormak istedim. Şey, ben biraz korkuyorum karanlıktan; bu bir baykuş için hiç hoş bir durum değil. Biz aslında gece kuşlarıyız.”

“Ciddi bir sorun bu,” dedi yaşlı bayan.
“Havuç yemeyi denedin mi?”

“Ne?”

“Karşıdakini anlamadığında ‘Ne’
denmez, ‘Efendim’ denir. Havuç yemeyi
denedin mi diye sordum. Havuçlar harikadır.”

“Baykuşların havuç yediğini sanmıyorum.
En azından peçeli baykuşların yemediğinden
eminim.”

“Ah, ne kötü. Havuç gözlere çok iyi gelir.”

“Benim gözlerimde sorun yok ki, karanlıkta
görebiliyorum,” dedi Şlop. “Kilometrelerce
uzağı bile görebilirim hem de.”

“Hişt, böbürlenme bakayım. Küçük
oğlanların böbürlenmesi iyi bir şey
değildir.” Yaşlı bayan öne eğildi ve
Şlop’a yakından baktı. “Küçük
bir oğlansın, değil mi?”

Bugünlerde ayırt etmekte zorlanıyorum.
Hepiniz birbirinize benziyorsunuz.”

“Evet,” dedi Şlop. “Bir erkek baykuşum
ve babamla birlikte avlanmak istiyorum ama
o avlanmaya hep karanlıkta gidiyor ve ben
karanlıktan korkuyorum.”

“Ne kadar tuhaf,” dedi yaşlı bayan.

“Ben karanlığı severim. Sen de benim yaşıma geldiğinde muhakkak seveceksin.

KARANLIK ŞEFKATLİDİR.”

“Anlatsanıza,” dedi Şlop.

“*Lütfen,*” dedi yaşlı bayan. “Kısa bir sözcük ama harikalar yaratıyor.”

“Anlatın lütfen,” dedi Şlop söz dinleyerek.

“Pekâlâ,” dedi yaşlı bayan. “Karanlık pek çok açıdan şefkatlidir. Karanlık bazı şeyleri gizler: Mobilyaların eskiliğini ya da halıdaki bir deliği. Yüzümdeki kırıksıklıkları ve yamru yumru ellerimi. Karanlıkta yaşlılığımı unutabilirim.”

“Baykuşların yüzlerinin kırıştığını sanmıyorum,” dedi Şlop. “Birazcık kocamış görünüyorlar, o kadar.”

“Sözümü kesme lütfen,” dedi yaşlı bayan. “Konuşan birinin sözünü kesmek çok kaba bir davranış. Nerede kalmıştım? Evet,

yaşlandığın zaman çok şefkatlidir karanlık. Karanlıkta oturup *hatırlarım*. Sevgili kocamı, çocuklarımın küçüklüklerini ve birlikte geçirdiğimiz güzel günleri. Karanlıkta kendimi hiç yalnız hissetmem.”

“Henüz hatırlayacak pek bir şeyim yok benim,” dedi Şlop. “Daha çok küçüğüm, görüyorsunuz.”

“Karanlık sessizdir de,” dedi yaşlı bayan, Şlop’a sert bir bakış atarak. “Tanıdığım küçük bir baykuşun tersine, karanlık dinlendiricidir.”

“Ben miyim o küçük baykuş?” dedi Şlop.

“Sensin,” dedi yaşlı bayan. “Ben küçükken çocuklar ortalıkta dolanır ama sesleri duyulmazdı.”

“Ben çocuk değilim ki,” dedi Şlop. “Peçeli baykuşum.”

“Aynı şey,” dedi yaşlı bayan. “Bana büyük

oğlumu hatırlatıyorsun. Dört yaşlarındayken onun da bacakları seninkiler gibi çarpıktı.”

“Benim bacaklarım çarpık mı?” diye sordu Şlop, gözlerini kısıp aşağı doğru bakarak. “Ben göremiyorum. Göbeğim araya giriyor.”

“Çok hem de,” dedi yaşlı bayan, “ama sanırım zamanla düzeler. Oğlumunkiler düzeldi. Şimdi içeri girip biraz dinleneceğim küçük baykuş.”

Şlop şaşırmişti. “Sadece baykuşların gündüz uyduğunu sanırdım,” dedi. “Siz de mi bir gece kuşusunuz?”

Yaşlı bayan gülümsedi. “Hayır, sadece yaşlı bir kuşum. Çok yorgun bir yaşlı kuş.”

“Hoşça kalın öyleyse. Ben gideyim,” dedi Şlop. “Bana karanlığı anlattığınız için teşekkür ederim.”

Yaşlı bayanın omzuna kondu ve çok

hafifçe kulağını gagaladı.

Yaşlı bayan çok etkilenmişti. “Baykuş öpücüğü!” dedi. “Çok şeker.”

Şlop yere indi ve küçük başını yana eğip komik bir selam verdi.

“Aman ne sevimli hareketler!” dedi yaşlı bayan.

Sonra Şlop biraz koştu, kanatlarını açtı ve yuvasının olduğu ağaca doğru uçtu.

“Nasıl geçti?” diye sordu annesi.

“Yaşlı bayan karanlığın ŞEFKATLİ olduğunu söylüyor.”

“Peki sen ne düşünüyorsun Şlop?”

“Ben hâlâ HİÇ sevmiyorum karanlığı. Sence bacaklarım çarpık mı?”

“Elbette,” dedi annesi. “Tüm peçeli baykuş yavrularının bacakları çarpıktır.”

“Oh, iyi öyleyse,” dedi Şlop. “Yaşlı bayan bir de ne dedi biliyor musun? Çocuklar ortalıkta dolanmalıymış ama sesleri duyulmamalıymış!”

Bay Peçeli Baykuş uykulu gözlerinden birini açtı ve, “Duydun mu bak!” dedi.

Karanlık eğlencelidir

O akşam hava kararmaya başlarken Bay Peçeli Baykuş, Şlop'u yine onunla avlanmaya çağırdı. “Geliyor musun oğlum?” dedi. “Harika bir akşam.”

“İı, bu sefer gelmeyeyim, teşekkürler babacığım,” dedi Şlop. Yuvasının hemen dışında oturuyordu. “İşim var.”

“Pek işin varmış gibi görünmüyor,” dedi Bay Peçeli Baykuş. “Ne yapıyorsun ki?”

“*Hatırlamakla* meşgulüm,” dedi Şlop.

“Anlıyorum,” dedi babası. “O halde tek başıma gitmem gerekecek.” Kocaman, sessiz bir jet uçak gibi karanlığın içine doğru süzüldü.

“Neyi hatırlıyorsun Şlop?” diye sordu annesi.

“Yaşlı bayanın karanlığın şefkatli olmasıyla ilgili söylediği şeyleri hatırlıyorum. Karanlıkta kendini hiç yalnız hissetmediğini çünkü hatırlayacak çok şeyi olduğunu söylüyordu.”

“Peki öyleyse,” dedi Bayan Peçeli Baykuş, “dışarı çıkıp biraz avlanabilmem için iyi bir fırsat sanırım.”

“Beni tek başıma bırakmayacaksın, değil mi?” dedi Şlop.

“Fazla uzun kalmam. Sana güzel bir yiyecek getirmeye çalışacağım.”

“Ama gidersen yalnız kalırım.”

“Hayır, kalmazsın. Yaşlı bayanın dediği

gibi hatırlamaya devam et.”

Şlop annesinin bembeyaz bir tüy gibi karanlığın içine doğru süzülmesini izledi. Annesi gittikten sonraysa karanlık üstüne üstüne gelmeye ve etrafını kuşatmaya başlamıştı sanki.

“Karanlık şefkatlidir,” diye mırıldandı kendi kendine Şlop. “Karanlık şefkatlidir. Hay Allah, ne hatırlayacağım ki?” Gözlerini kapadı ve hatırlayacak bir şey bulamaya çalıştı. Havai fişekler! Havai fişekleri hatırlayabilirdi. Onları çok sevmişti. Fişekler patlayınca karanlık, şenlik ateşinin üzerindeki renkli ışıklarla noktalanmış, çizgilenmiş, beneklenmişti. Şlop düşündükçe gözlerinde hâlâ yıldızlar uçuşuyordu.

Birden, ağacın altından gelen neşeli bağışmalar Şlop’u anılarından geri getirdi.

Gözlerini açtı ve yaprakların arasından aşağı baktı.

Aşağıda insanlar koşuyor, bir kuru dal yığınınından alevler yükseliyordu. Bir şenlik ateşi daha! Bu yeniden havai fişek gösterisi olacağı anlamına mı geliyordu yoksa?

Şlop heyecan içinde izlemeye koyuldu. Etrafta koşuşanların çocuklar olduğunu gördü – şort giymiş büyükçe erkek çocuklar. Ateş için biraz daha dal topluyorlardı.

Birden hepsi bağıra çağıra ağaçların arasına girip gözden kayboldular. Yani, biri hariç hepsi. Sadece bir çocuk kalmıştı, ateşin yanındaki kütüğün üzerinde oturuyordu.

Şlop karanlıktan korktuğunu unutuverdi. Neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve kendini daldan aşağı bıraktı.

Yer, beklediğinden çok daha yakındaydı ve Şlop felaket bir gümbürtüyle toprağa çakıldı.

“Heyy!” dedi kütüğün üzerinde oturan oğlan. “Bir rulo pasta. Kim attı ki bunu?”

“Kimse atmadı, kendim geldim,” dedi rulo pasta, “ve ben aslında bir peçeli baykuşum.”

“Evet, fark ettim,” dedi oğlan. “Yuvandan mı düştün?”

şlop olabildiğince dimdik doğruldu. “Düşmedim, uçtum,” dedi. “Yere inmekte pek başarılı değilim sadece. Doğruyu söylemek gerekirse, havai fişek gösterisi mi yapacaksınız diye bakmaya geldim.”

“Havai fişek mi?” dedi oğlan. “Yoo. Nereden çıkardın?”

“şenlik ateşi yakmışsınız,” dedi şlop.

“şenlik ateşi mi?” dedi oğlan. “Bu *şenlik ateşi* değil ki! Bir kamp ateşi. Arkadaşlarım gelene kadar göz kulak oluyorum.”

“Nereye gittiler?” diye sordu şlop.

“Karanlıkta oyun oynamaya gittiler.”

“Karanlıkta oyun oynamayı *seviyor musun?*” diye sordu şlop.

“Süper oluyor!” dedi oğlan.

“KARANLIK EĞLENCELİDİR. Saklambaç gibi sıradan oyunlar bile karanlıkta eğlenceli olur. Benim en sevdiğim oyunda, bir yeri kale olarak belirleriz, içimizden biri elinde bir fenerle kalenin önünde durur ve kımıldadığını gördüğü ya da duyduğu şeylere ışık tutar.

Diğerleri ona yakalanmadan kaleye girmeye çalışır. Süper bir oyun!”

Bir çarpışma sesi duyuldu ve ağaçların arasından biri, “Şumbo! Yakaladım seni!” diye bağırdı.

“İşte bak, o oyunu oynuyorlar. Koca Şumbo hep en önce yakalanıyor. Ayakları o kadar büyük ki. Yakalanmamak için bir gölge kadar sessiz olmalısın. Ama ben oynayamıyorum, ateşi kollama sırası bende.”

“Ateş ne için peki?” diye sordu Şlop.

“İçinde patates közlüyoruz, sıcak kakao yapıyor, etrafında şarkılar söylüyoruz.”

“Neden?”

“Neden mi? Çünkü çok eğlenceli ve izciler hep kamp ateşi yakarlar.”

“Sen izci misin?”

“Tabii ki, yoksa burada olmazdım, değil mi? Ateşe biraz daha dal atmalıyım.”

Şlop izci çocuğun ateşe kuru dallar atmasını izledi. “Şey, ben de bir izci olabilir miyim, ne dersin?” diye sordu.

“Emin değilim,” dedi izci. “Biraz

küçüksün. Belki bir yavrukurt olabilirsin ama en az sekiz yaşında olman gerekiyor.”

“Sekiz haftalığım,” dedi Şlop.

“Daha çok beklemen gerekecek demek ki,” dedi izci. “Her neyse,” dedi sırtarak, “zaten izci kıyafetinin içinde çok komik olurdun!”

Şlop öylesine hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki, oğlan ekledi: “Üzülme. Bu geceki şarkı toplantısına katılabilirsin.”

“Ya, gerçekten mi!” diye bağırdı Şlop.
“Süper olur!”

“Ama önce eve gidip annenden izin almalısın.”

Böylece Şlop yuvasına uçtu ve annesini onu beklerken buldu.

“Neredeydin?” dedi annesi. Tıpkı endişelenen tüm anneler gibi biraz kızgın görünüyordu.

“Bir izci çocukla konuşuyordum,
karanlığın EĞLENCELİ olduğunu söylüyor.
Kamp ateşi eğlencesine katılabileceğimi
söyledi, gidebilir miyim anneciğim, lütfen?”

“Peki, tamam,” dedi annesi.

“Süper!” dedi Şlop.

Böylece Şlop bir geceliğine izci
oluvermişti. Yeni arkadaşının omzuna oturdu
ve arkadaşı onu diğer çocuklarla tanıştırdı.
Çocuklar onu görünce büyük yaygara
kopardılar ve Şlop tüm gece harika vakit
geçirdi. Sıcak çikolata içmedi ama küçük
patatesi çok sevdi. Arkadaşı ona patatesi önce
üfleyip soğutarak verdi çünkü baykuşların
yiyecekleri tek lokmada yuttuğunu biliyordu
ve midesine inen sıcak bir patates Şlop için çok
rahatsız edici olurdu!

İzciler ateşin etrafında birbirlerine

sokuldular ve dans eden alevler eşliğinde şarkılar söylediler. Neşeli şarkılar, acıklı şarkılar, uzun şarkılar ve kısa şarkılar söylediler. Şlop şarkı söylemedi çünkü dinlemeyi tercih etmişti ama dinlerken bile biraz heyecanlandı ve çocukların kafalarının üzerinde “Eeek! Eeeek!” diye bağırarak döndü ve oğlanların hepsi kahkahalara boğuldular.

Ateş sönüp de koyu kırmızı bir köze dönüşene kadar şarkılar söylemeye devam ettiler; Şlop közün ışığında pespembe görünüyordu.

Sonra oğlanlar ve Şlop için eve gitme vakti geldi. Şlop arkadaşlarına hoşça kal deyip başını canı acıyana kadar eğerek onları selamladıktan sonra kanatlarını açtı ve yuvasının olduğu ağaca doğru havalandı.

“Nasıl geçti?” diye sordu annesi.

“Demiştim ya. İzci ocuk karanlığın EĞLENCELİ olduğunu sylyyor.”

“Peki sen ne dşynyorsun şlop?”

“Ben hâlâ HİÇ sevmiyorum karanlığı. Ama kamp ateşi süper bir şey! Bana bir şey getirdin mi?”

“Getirdim.”

şlop yiyeceğini tek lokmada yuttu.

“Güzelmiş,” dedi. “Neydi bu?”

“ekirge.”

“ekirgeyi sevdim,” dedi şlop. “Sırada ne var?”

Karanlık gereklidir

O gece “sırada ne var” sorusunu defalarca sordu Şlop. Feci horultular çıkararak yuvasının hemen dışında oturdu durdu. Uyumuyordu, sadece karnı açtı. Baykuşlar aç olduklarında hep horuldarlar.

Şlop o geceki yedinci (yoksa sekizinci miydi?) yiyeceğini midesine indirdiğinde, “Şlop, kendi yiyeceğini kendin avlamaya başladığında çok mutlu olacağım,” dedi Bayan Peçeli Baykuş, yorgun bir halde.

“Sırada ne var?” diye sordu Şlop.

“Hiçbir şey,” dedi annesi. “Midende başka bir yiyeceğe daha yer kalmış olamaz.”

“Kaldı,” dedi Şlop. “Fare yeri tamamen doldu ama çekirge yeri müsait.”

“Çok fena,” dedi Bayan Peçeli Baykuş ve buldukları dala tünedi.

Tam o sırada kanatlarını çırparak Bay Peçeli Baykuş beliriverdi ve Şlop’un ayağının dibine bir şey bıraktı. Şlop yiyeceğini tek lokmada yuttu. Leziz, kaygan bir şeydi.

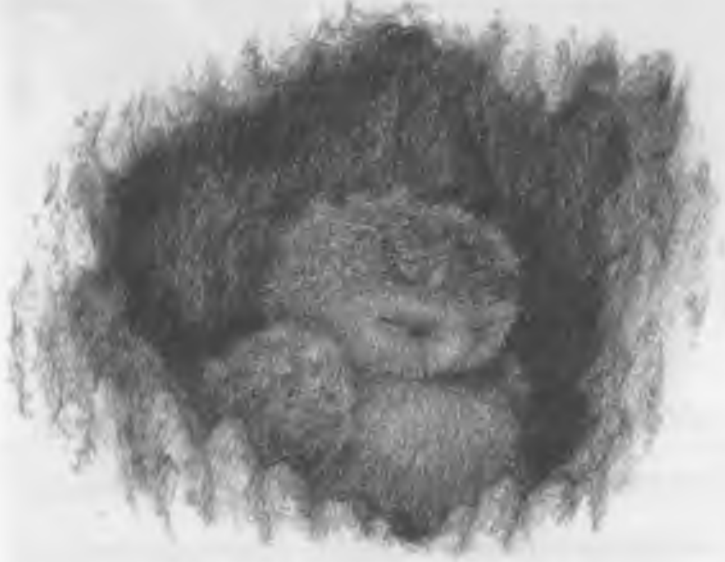
“Güzelmış,” dedi Şlop. “Nedir bu?”

“Balık,” dedi babası.

“Balığı sevdim,” dedi Şlop. “Sırada ne var?”

“Yatak,” dedi Bay Peçeli Baykuş. Karısını öpüp iyi geceler diledi (ya da iyi günler desek daha doğru olur) ve uyuyacağı dala tünedi.

Şlop umutla birkaç kez horuldadı ama belli ki ziyafet bitmişti artık. Yuvasına girdi ve kısa sürede uykuya daldı.

Uyandığında neredeyse öğlen olmuştu. Yuvasından çıktı ve etrafına bakındı. Anne ve babası dalın parçalarıymış gibi kıpırtısız uyuyorlardı ama aşağıdaki sincaplar birbirlerini kovalıyor, kuyrukları peşlerinde uçuşuyordu.

Şlop bir süre onları izledi.

Sincaplardan biri Şlop'un olduğu dalın hemen altındaki dala tırmandı, sonra birden durdu ve yüzünü temizlemeye başladı. Şlop'un orada olduğunun farkında değildi – zaten, baykuşların gündüzleri uykuda olmaları *gerekirdi*.

Şlop kendini tutamadı. Yaprakların arasından başını uzattı ve en yüksek sesiyle “Eeek”ledi.

Sincap birden yaylı bir kukla gibi havaya sıçradı, titreyen kulakları ve misket gibi

gözleriyle Şlop'a bir an bakıp
ışık hızıyla aşağı indi ve
deliğine girip gözden kayboldu.

Şlop neşe içinde bir havalanıp
bir alçalıyordu. Ama yine yapmıştı
işte: Annesini uyandırmıştı.

“Şlop!”

“Efendim anneciğim?”

“Gidip karanlıkla ilgili yeni şeyler öğren
lütfen hayatım.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi,” dedi annesi. “Şuradaki küçük
kıza karanlıkla ilgili ne düşündüğünü sorsana.”

“Hangi küçük kız?”

“Şurada oturan kız. Atkuyruklu kız.”

“Küçük kızların *kuyruğu* yoktur ki.”

“Bu kızın var ama. Hadi git artık, yoksa
onu kaçıracaksın.”

Böylece Şlop gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve kendini aşağı bıraktı.

İnişi bu kez öncekilere göre daha iyiydi. Üç kez zıpladı ve yavaşça kızın ayakucuna doğru yuvarlandı.

“Aa! Yün bir top!” diye bağırdı küçük kız.

“Aslında, ben bir peçeli baykuşum,” dedi yün top.

“Baykuş mu? Emin misin?” dedi kız ve kir içindeki parmaklarından birini uzatıp Şlop’un yusyuvurlak, tüylü göbeğine dokundu.

“Kesinlikle eminim,” dedi Şlop, kendini geri çekip ayağa kalkarak.

“Hemen kızma öyle,” dedi kız.

“Havaya zıpladın. Böyle zıplarsan seni topa benzetmemde şaşılacak bir şey yok. Daha önce hiç baykuş görmemiştim. ‘Hu-hu-huu!’ diye mi ötüyorsun?”

“Hayır,” dedi Şlop. “Alaca baykuşlar öyle öter.”

“Gerçek bir baykuş değilsin öyleyse,” dedi küçük kız. “*Gerçek* baykuşlar hu-hu-huu diye öter!”

“Gerçek bir *baykuşum!*” dedi Şlop, gerçekten sinirlenmeye başlamıştı. “Ben bir peçeli baykuşum ve peçeli baykuşlar ‘Eeekk!’ diye öter.”

“Ayy, bir daha yapma sakın!” dedi kız, elleriyle kulaklarını kapayarak.

“Sen de beni sinirlendirmeseydin,” dedi Şlop.
“Hem o zaman sen de gerçek bir kız değilsin.”

“*Ne* dedin?” diye sordu kız, ellerini kulaklarından çekerek.

“Gerçek bir kız değilsin, dedim. Kızların *kuyruğu* olmaz. Sincapların, tavşanların, farelerin olur...”

“Bu bir *atkuyruğu*,” dedi küçük kız.
“Sınıfımdaki en uzun kuyruk benimki,” diye ekledi gururlanarak.

“Ama neden at gibi görünmek istiyorsun ki?” diye sordu Şlop.

“Çünkü, *ııı*, çünkü moda bu,” dedi küçük kız. “*Hiçbir şey* bilmiyor musun sen?”

“Pek bilmiyorum,” dedi Şlop. “Annem bu yüzden karanlıktan korktuğumu söylüyor. Karanlıkla ilgili hiçbir şey bilmiyormuşum. *Sen* seviyor musun karanlığı?”

Küçük kız Şlop'a şaşkınlıkla baktı.

“Tabii ki seviyorum,” dedi. “Karanlık olmak zorunda. KARANLIK GEREKLİDİR.”

“Karanlık nedir?”

“Gereklidir. Ona ihtiyacımız var. Onsuz yapamayız.”

“Ben onsuz yapabilirim,” dedi Şlop. “Hem de çok güzel yaparım.”

“Karanlık olmasa Noel Baba gelemezdi mesela,” dedi küçük kız. “Yılbaşında hediyesiz kalırdık.”

“Noel Baba da kim?” diye sordu Şlop.

“Noel Baba şişman, tatlı, tonton, beyaz sakallı bir adam. Kırmızı bir giysisi, şapkası ve siyah botları var.”

“Bu da mı moda?” diye sordu Şlop.

“Yoo,” dedi küçük kız. “Resimlerine göre hep böyle giyiniyor. Gerçi onun nasıl

giyindiğini nereden bildiklerini anlamıyorum, onu hiç gören olmamış ki.”

“Nasıl?”

“Sana söylemeye çalıştığım şey buydu. Noel Baba sadece *karanlıkta* gelir. Gece yarısı olduğunda, gökyüzünden Ren geyiklerinin çektiği bir kızakla gelir.”

“Geyik mi?” diye sordu Şlop.

“Gökyüzünde?”

“Sihirli geyik,” dedi küçük kız. “Noel Baba’nın her şeyi sihirli. Yoksa bir gecede dünyadaki tüm çocuklara nasıl yetişecekti ki. Tabii bir de hepsi için bohçasında bir hediye var.”

“Bohçasından söz etmemiştin.”

“Oyuncaklarla dolu bir torbası var ve o oyuncakları çocuklara dağıtıyor.”

“Nasıl dağıtıyor peki?” diye sordu Şlop.

“Mesela ben yatağımın ucuna boş çoraplar

asarım. Genelde anneminkilerden birini ödünç alıyordum ama geçen yıl kendi külotlu çoraplarımı astım.”

“İki tarafına da hediye koydu mu?” diye sordu Şlop heyecanla.

“Hayır, sadece birine; ama diğerine de şekerden bir fare koymuş.”

“Ben gerçek bir fareyi tercih ederdim,” dedi Şlop.

“Ben de, gerçekten,” dedi küçük kız.

“Beyaz bir fare istemiştim ama annem dedi ki, eve bir fare gelirse kendisi gidermiş. Sanırım Noel Baba öksüz kalmamı istemedi.”

Şlop düşünüyordu. “Baykuşların Noel Baba’sı olduğunu sanmıyorum. En azından peçeli baykuşların Noel Baba’sı olmadığından eminim. Yatağımın ucuna asacak bir çorabım da yok zaten.”

“Ah, çok yazık,” dedi küçük kız. “Sabah uyanıp çorabının tıka basa dolu olduğunu görmek ve içinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışmak o kadar heyecanlı ki.”

“Yaa, anlatma artık,” dedi Şlop. “Keşke bana da gelseydi.”

“Gözlerini kapa,” dedi küçük kız. “Hadi, kapasana. Belki seni bir sürpriz bekliyordur.”

Şlop gözlerini sımsıkı kapadı ve bekledi. Küçük kız çabucak çizmesini ve ardından ayağındaki çoraplardan birini çıkardı. İki çift çorap giymişti çünkü çizmeleri ayağına biraz büyük geliyordu.

“Açabilirsin!” dedi Şlop’a, tek ayak üzerinde durmuş, elinde çorabını tutuyordu. Sonra çizmesini yeniden ayağına geçirdi.

Şlop gözlerini önce açtı, sonra tekrar kapadı. Gördüğüne inanmamıştı.

“İstemiyor musun?” dedi küçük kız.

“Biraz delinmiş, farkındayım. Ama Noel Baba için sorun olacağını sanmıyorum.”

“Aa, teşekkür ederim,” dedi Şlop, çorabı gagasıyla alıp pençelerinin arasına yerleştirirken. “Çok teşekkür ederim. Hemen gidip asacağım.”

“Şimdi asma ama,” dedi küçük kız.

“Yılbaşına kadar beklemen gerekiyor. Neyse, artık gitmeliyim. Çay vakti gelmiş olmalı. Hoşça kal. Umarım Noel Baba sana da gelir.”

“Güle güle,” dedi Şlop, başını komik bir şekilde hafifçe eğerek. “Çok nazıksın. Ayıca gerçek bir kızsın da.”

“Sen de çok güzel ‘Eeek’liyorsun,” dedi küçük kız. “Kardeşlerimi korkutmak için ben de böyle ötmeye çalışacağım. EEEEEK!” Kız hem koşup hem “Eeek”leyerek uzaklaşmaya

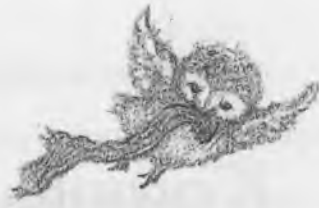
başladı ve Şlop bir süre gittikçe yiten “Eeek!” sesini dinledi.

Sonra orabı gagasıyla tuttu ve yuvasının olduğu ağaca doğru havalandı.

“Nasıl geçti?” diye sordu annesi.

“Ju jjk kış diyo ki,” diye konuşmaya başladı Şlop, ağzındaki orapla. Sonra orabı bıraktı ve sze tekrar başladı. “Küçük kız

karanlığın GEREKLİ olduğunu söylüyor.
Çünkü Noel Baba karanlıkta geliyormuş.”

“Peki sen ne düşünüyorsun Şlop?”

“Ben hâlâ HİÇ sevmiyorum karanlığı.
Ama bu çorabı yılbaşı gecesi mutlaka
asacağım.”

Çorabını alıp, yılbaşında başucuna asmak
üzere dikkatle yuvanın bir köşesine bıraktı.

Karanlık büyüleyicidir

Neredeyse bütün günü uyuyarak geçirmiş olan Şlop o akşam bir hayli enerjikti ve tabii çok da aç. Babasının tünediği dalın üzerinde onun uyanık ve avlanmaya hazır olup olmadığını görebilmek için kımıldandı durdu.

Bay Peçeli Baykuş dimdik ve kıpırtısız duruyordu. Nefes bile almıyor gibiydi.

Şlop parmak ucunda iyice sokuldu babasına ve dikkatle yüzüne baktı. Gagası

ne kadar da güçlü ve eğriydi.

“Babacığım, uyanık mısın?” diye sordu yüksek sesle, “Çok acıktım.”

Bay Peçeli Baykuş gözlerini açmadı ama gagasını kımıldatarak, “Çekilir misin Şlop,” dedi. “Uyuyorum.”

Şlop söz dinleyip babasının yanından uzaklaştı ama sonra bir şey fark etti ve yeniden babasına yaklaştı. “Baba! Uyuyor olamazsın. Konuştun, duydum seni.”

“Hayal görmüşsündür,” dedi babası, gözleri hâlâ kapalıydı.

“Konuştun işte,” dedi Şlop. “Uyanık olduğuna göre artık avlanmaya gidebilirsin.” Başıyla babasının karnına tosladı. “Hadi ama! Uyanma vakti!”

Bay Peçeli Baykuş iç çekip gerindi. “Pekâlâ, pekâlâ, ne yaramaz bir yavrusun

sen. Saat kaç?” Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Şuraya bak! Daha hava kararmamış bile! En az yarım saat daha uyuyabilirdim.” Dönüp Şlop’a baktı. “Bak, yarım saat daha kestireceğim. Sakın beni rahatsız etme, küçük GÜNDÜZ KUŞU. Git başka yerde kıpırdan! Hava kararınca uyandırabilirsin ama sakın daha önce uyandırma, tamam mı?” Babası birden kocaman gagasıyla öne doğru eğildi; Şlop babasının gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu.

“İı, evet babacığım,” dedi hızla geriye kaçarak.

“Güzel,” dedi babası ve yeniden uyku pozisyonuna geçti. “Sana iyi günler.”

Şlop olanları annesine şikâyet etmek için yuvalarına döndü. Uyku mahmuru annesi sabırla dinledi onu.

“Hayatım, senin yerinde olsaydım gidip dünyayla ilgili biraz daha bir şeyler öğrenirdim,” dedi. “Bak! Aşağıda genç bir bayan var. Gidip onunla konuşsana.”

Şlop yaprakların arasından aşağı baktı.

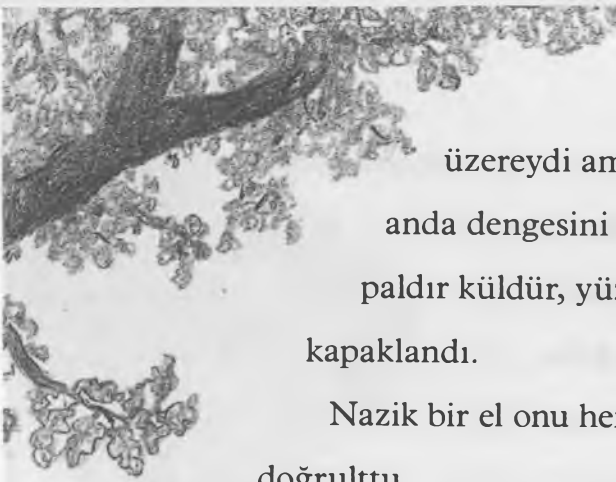
Ağaçtan biraz ötede parlak siyah botları, kıpkırmızı tüylü paltosu, kırmızı şapkası ve sanki beyaz sakalları olan biri vardı.

“Genç bir bayan değil o!” diye haykırdı Şlop. “Noel Baba!”

Ve kendini öyle aceleyle aşağı bıraktı ki, gözlerini kapayıp derin bir nefes almayı *bile* unutmuştu.

Aslında epey iyi bir iniş yapmak

üzereydi ama son
anda dengesini kaybetti ve
paldır küldür, yüzüstü yere
kapaklandı.

Nazik bir el onu hemen tutup
doğrulttu.

“Ah, canım benim,” dedi tatlı, genç
bir ses. “İyi misin?”

Şlop hızla başını yukarı kaldırdı.
Noel Baba'nın sesi böyle olamazdı.

Bir de baktı ki, karşısındaki kişinin
beyaz sakalları değil, uzun, sapsarı
saçları vardı.

“Noel Baba
değilsin sen!” dedi
kızgınca. “Sırf
bunun için aşağı
gelmişim.”

“Çok üzgünüm,” dedi genç bayan.

“Senin ‘canın’ filan da değilim ayrıca. Bir peçeli baykuşum.”

“Peki, bir şey isteyebilir miyim senden?” dedi Noel Baba bayan. “Doğa çizimleri defterime senin resmini çizebilir miyim? Hiç baykuş resmim yok.”

“Benim mi?” diye sordu Şlop. “*Gerçekten mi?*”

“Evet, lütfen. Belki benim için şuradaki küçük dalın üzerinde poz verirsin, hı?”

Şlop havalanıp dalın üzerine kondu ve dimdik, hazır ol vaziyetinde durdu. Noel Baba bayan bir kütüğün üzerine oturup çizmeye başladı.

“Doğa çizimleri defterimi, olur da ilginç bir şey görürsem diye hep yanımda taşıyorum.”

İlginç baykuş, nöbetçi kulübesindeki bir asker gibi gururla dimdik duruyordu.

Ama bu fazla uzun sürmedi. Genç bayan başını defterinden bir kaldırdı ki, küçük baykuş yok oluvermişti.

“Bakabilir miyim?” diye alçak bir ses duyuldu ayaklarının ucundan. Şlop defteri görebilmek için minik minik havalanıp alçalıyordu.

“Henüz bakacak pek bir şey yok,” dedi kız. “Ama istersen bakabilirsin tabii.”

Şlop deftere baktı. “Öyle tüysüz değilim ben!” dedi öfkeyle.

“Daha tüyelerini çizmedim,” dedi genç bayan.

“Ayrıca beni tek bacaklı yapmışsın.”

“Eğer gidip poz vermezsen tek bacaklı, tüysüz bir baykuş resmi olarak kalacak.”

Şlop bu konuşmadan sonra hiç kıpırdamamaya çalıştı ve resme bakmak için sadece üç ya da dört kez kızın yanına gitti.

Bittiğinde gözlerine inanamamıştı. “Bu ben miyim gerçekten?” diye sordu. “Babama benziyorum. İı, yani benziyor sayılıırım.”

“Evet, bu sensin,” dedi genç bayan. “Defterin bir yüzünü gündüz gördüğümüz hayvanlara ve kuşlara, öbür yüzünü gece hayvan ve kuşlarına ayırdım. Seni gece tarafına koydum tabii.”

“Aa,” dedi Şlop. “İı, tabii.”

“Tüm ilginç hayvanlar senin tarafında,” diye sözlerine devam etti genç bayan. “KARANLIK BÜYÜLEYİCİ bir şey bence.”

“Peki, şey, bana karanlığı anlatır mısınız?” dedi Şlop. (Kıza onu yanlış tarafa çizdiğini söylemek için çok geçti artık!)

“Zıpla bakalım öyleyse,” deyip parmağını uzattı genç bayan ve Şlop’u kucığına aldı, “sana ne kadar iyi bir takımında olduğunu göstereyim. Bak, işte porsuklar.”

Şlop burunlarının üzerinde siyah beyaz şeritler olan kocaman hayvanlara baktı. “Yüzleri ne kadar tuhaf.”

“Karanlıkta birbirlerine çarpmasınlar diye öyle,” diye açıkladı genç bayan. “Pek iyi göremiyorlar.”

Sayfayı çevirdi. “Ah! İşte bence en büyüleyici gece hayvanları: Yarasalar.”

“Ters çizmişsin ama,” dedi Şlop. Noel Baba bayan güldü.

“Hayır, ters çizmedim. Yarasalar uçmadıkları zaman böyle durmayı seviyorlar – ayaklarından başaşağı asılı halde.”

“Yok canım!” dedi Şlop.

“Evet, gerçekten. Ve biliyor musun, eğer bir yavru yarasaysan, annen her gittiği yere seni de götürüyor, onun tüyelerine tutunuyorsun. Bir sürü yere birlikte uçuyorsunuz.”

“Oo, ne güzel,” dedi Şlop.

“Evet. Peki taşıyamayacağı kadar büyüdüğünde annen ne yapıyor sence? Dışarı çıkmadan önce seni ayaklarından asıyor.”

“Asıyor mu?” diye sordu Şlop. “Başasağı yani?”

“Aynen öyle. Şimdi bakalım başka neler varmış.” Birkaç sayfa çevirdi. “Evet, işte burada. Aa!”

Şlop birden kucağından uçmuştu.

Alçak bir dalın üzerinde bir hacıyatmaz gibi öne arkaya sallanıyordu. Her seferinde biraz daha uzağa gidiyor ve dengede

durabilmek için kanatlarını çırpıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu genç bayan.

“Yarasa olmaya çalışıyorum,” dedi Şlop,
“ama nasıl yaptıklarını anlayamadım. Başaşağı
duramıyorum.”

“Belki kirpi olmak daha kolay olur,” dedi
genç bayan. “Korktukları zaman
kendilerini top yapıyorlar. Bak, burada bir
kirpi resmi var.”

Şlop kızın dizine hopladı ve dikkatle kirpi
resmini inceledi.

“Tüylerini biraz daha kabartabilirmişsin,”
dedi.

“Onlar tüy değil, diken. Ayrıca, pek çok
işe yarıyorlar. Bir kirpi hiçbir yere zarar
gelmeden yüksek bir çitin üzerinden atlayabilir
çünkü kendini dikenli bir topa dönüştürür ve
zıplayıp üzerinden kolayca atlar.”

“Ne güzel,” dedi Şlop. “Keşke benim de dikenlerim olsaydı.” Kızın kucağından aşağı atladı ve kendini top gibi kıvırmaya çalıştı.

Çok zordu bu. “Pek esnek değilim sanırım,” dedi.

Sonra birden kıvrılmayı bırakıp doğruldu, kulak kesildi; bir ses duymuştu. Kızın kucağına atladı ve kendini kızın montunun içine saklamaya çalıştı.

“Ne oldu?”
diye sordu kız.

“TUHAF BİR SES VAR,” dedi.

“ŞURADA.”

Genç bayan sesi dinledi. Büyük ağacın altındaki kuru yapraklardan hızla hareket eden, hışır hışır bir ses geliyordu.

“Bir kirpi bu galiba!” dedi kız. “Evet, bak, işte şurada!”

Şlop kızın kucağından ürkekçe başını uzatıp baktı. Yaprakların arasında ilerleyen minik, sivri bir burun vardı. Sonra tam önlerinden hızla, küçük, yusyuvarlak bir yaratık geçti.

“Sessiz olmak gibi bir dertleri yok,” diye fısıldadı genç bayan, “çünkü kimsenin dikenli bir şey yemek istemeyeceğini biliyorlar.”

“O kadar emin olmasınlar bence,” dedi Şlop. “Öyle açım ki, her şeyi yiyebilirim!”

Şlop sözünü bitirir bitirmez kirpi pat diye durdu ve kendini küçük bir topa çevirdi.

“Seni duymuş olmalı,” dedi genç bayan, Şlop’u ayıplayarak. “Öyle söylenir mi hiç.”

“Doğru ama,” dedi Şlop. “Açlıktan ölüyorum.”

“Ah, tabii ya. Hava kararıyor, annen babanla avlanmaya gideceksin, değil mi? Senin bir gece kuşu olduğunu unutuyordum neredeyse.”

Gece kuşu başını öne eğip ayaklarının ucuna baktı.

“Peki, seni tutmayayım,” dedi kız, “ama gitmeden önce benim için bir şey yapar mısın lütfen? Nasıl öttüğünü duymak istiyorum.”

Şlop için bir zevkti bu. Göğsünü öne uzattı ve yapabildiği en yüksek sesle “EEEEEEEEEEK!”ledi.

“Muhteşem!” dedi genç bayan.

Şlop başını yana eğip komik bir selam verdi. Sonra havalandı ve daireler çizerek, en güzel sesiyle “eek”leyerek uçtu. Genç bayan ona el salladı ve Şlop son bir “eek!” sesiyle yuvasının olduğu dala kondu.

“Nasıl geçti?” diye sordu annesi.

“Noel Baba bayan (haklıydın, o bir bayanmış) karanlığın BÜYÜLEYİCİ olduğunu söylüyor.”

“Peki sen ne düşünüyorsun Şlop?”

“Karanlığı hâlâ HİÇ sevmiyorum. Ama ne oldu bil bakalım. Genç bayan benim resmimi çizdi.”

“Bu çok harika bir şey Şlop, değil mi?”

Bugüne kadar benim resmimi çizen olmadı hiç.”

“*Bir de*, ötüşümün muhteşem olduğunu söylüyor.”

“Öyle mi? Ben de tüm o gürültünün nedenini merak etmiştim.”

“Babam nerede?”

“Avlanmaya gitti.”

“Oh, harika. Bir kirpi bile yiyebilecek kadar acıktım!”

“Hiç tavsiye etmem,” dedi annesi.

Karanlık harikadır

“Güzelmiş,” dedi Şlop, babasının getirdiği şeyi tek lokmada midesine indirdikten sonra. “Neydi bu?”

“Kır faresi,” dedi babası.

“Kır faresini sevdim,” dedi Şlop. “Sırada ne var?”

“Biraz mola,” dedi Bayan Peçeli Baykuş. “İzin ver de zavallı babacığın biraz soluklansın.”

“Peki,” dedi Şlop, “ama acele et lütfen

baba. Kır faresi güzelmiş ama yeterince büyük değil. Midemin dibinde kendini çok yalnız hissediyor. Bir arkadaşına ihtiyacı var.”

“Midenin dibi var mı gerçekten?” dedi babası. “İçini ne kadar doldurmaya çalışırsam çalışayım hiç dolmuyor. Neyse, bu dipsiz kuyuya bir şeyler daha atmak için avlanmaya devam etsem iyi olacak.”

“Babalar bunun içindir,” dedi Şlop. “Sen de avlanmaya gitmek istemez misin anne? Senin için değişiklik olur.”

“Çok teşekkürler,” dedi Bayan Peçeli Baykuş. “Ne demek istediğini anlıyorum; aralarda fazla beklemek istemiyorsun! Eğer yalnız kalmak senin için sorun olmayacaksa giderim tabii.”

“Sen de gelsene,” dedi babası. “Hiç beklemek zorunda kalmazsın böylece.”

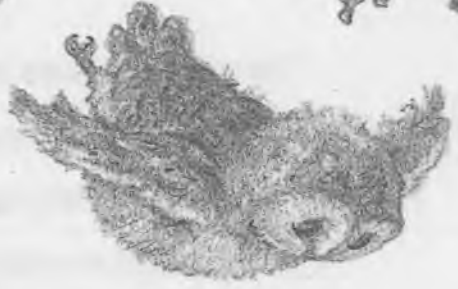
Şlop ürpertici karanlığa baktı. “İı, hayır, teşekkürler babacığım,” dedi. “Hatırlamam gereken bir şeyler daha var.”

“Peki öyleyse,” dedi Bay Peçeli Baykuş. “Hazır mısın tatlım?”

Şlop’un annesiyle babası yan yana uçmaya başladılar; kocaman beyaz kanatları neredeyse birbirine değiyordu. Şlop yuvasının hemen dışında oturdu ve önce tek parça haline gelip sonra gözden kaybolana kadar onları izledi. Bu epey uzun bir zaman aldı çünkü yıldızlar belirmeye başlamıştı ve Şlop’un baykuş gözleri yıldızların ışığında çok uzun bir mesafeyi görebiliyordu.

Annesinin karanlığın hiçbir zaman siyah olmadığını söylediğini hatırladı. Bu gece gerçekten de siyah değildi karanlık. Puslu

gri gibiydi ve
gökyüzü minik
yıldızlarla kaplıydı.

“Tüh!” dedi bir ses,
Şlop’un altında bir yerden.

Şlop eğilip yaprakların arasından aşağı
baktı. Önünde tuhaf bir aletle duran bir adam
vardı. Kaşlarını çatmış, ayın önünü kapatan
bulutlara bakıyordu. Ne yapıyordu ki orada?

Şlop gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı
ve kendini aşağı bıraktı.

Beyaz bir çizgi gibi, hızla aşağı indi ve
yumuşak bir toslamayla yere kondu.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı adam.
“Kayan bir yıldız.”

“Aslında, ben bir peçeli baykuşum,” dedi
kayan yıldız. “O önündeki şey ne?”

“Bir teleskop,” dedi adam. “Peçeli baykuş mu dedin? Tamam, tamam. Ben de seni meteor sanmıştım. Ne var ne yok?”

“Nasıl ne var ne yok?” diye sordu Şlop.

“Nasılsın demek istiyorum.”

“Açım,” dedi Şlop. “Önce kayan bir yıldız demiştin, şimdi meteor diyorsun.”

“İkisi aynı şey.”

“Öyle mi?” dedi Şlop. “Televizyon ne işe yarıyor peki?”

“Televizyon değil teleskop. Yıldızlar ve gezegenler gibi şeylere bakmaya yarıyor.”

“Aa! Ben de bakabilir miyim lütfen?”

“Tabii,” dedi adam, “ama bunun için pek iyi bir gece sayılmaz. Çok bulutlu.”

“Ben de karanlığı pek sevmem,” dedi Şlop.

“Ciddi misin?” dedi adam. “Ne kadar tuhaf. Çok şey kaçırıyor olmalısın. Çünkü

KARANLIK HARİKADIR.”

“Anlatsana,” dedi Şlop. “Lütfen.”

“Daha iyi bir fikrim var. Gel kendin gör.
Şuraya gözünü daya. Hayır, hayır! *Bu tarafa!*”

Şlop zıplayıp teleskopun üzerine çıkmış ve
yanlış tarafa doğru ilerlemişti. Uca geldiğinde
öne eğilip bacaklarının arasından gözünü
teleskopun ucuna dayadı ve bakmaya başladı.

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi.

“Şaşırtıyorsun beni,” dedi adam. “Bu
tarafı dene.”

Şlop teleskop boyunca geri geri ilerledi ve
adamın ona doğru uzattığı bileğine zıpladı;
gözleri şimdi göz merceğiyle aynı hizadaydı.

“Şimdi görebiliyor musun?”

“Ah, evet,” dedi Şlop. “Her şeyi
yakınlaştırıyor, değil mi? Pasparlak bir yıldız
görüyorum. Çok yakınımızda olmalı.”

“Evet, sadece 87 trilyon kilometre ötede.”

“Trilyon mu!” diye bağırdı Şlop.

“Evet, onun adı Sirius, yani Köpek Yıldızı.

Çok haklısın; bize en yakın olan yıldızlardan biri.”

Teleskopu olan bir adam için trilyonlarca kilometre uzaklık hiçbir şey değildi tabii.

“Adı neden Köpek Yıldızı?” diye sordu Şlop.

“Çünkü büyük avcı Orion’a, yani Avcı Takımyıldızı’na ait. Bak! İşte orada. Şu birbirine yakın üç yıldızı görebiliyor musun?”

Şlop gözünü teleskoptan çekip kırıştırdı.

“Göz değiştirebilir miyim?” diye sordu.

“Bu gözüm çok yoruldu.”

“Evet, tabii. Şimdi bak bakalım Avcı Takımyıldızı’nı bulabilecek misin.”

“Yan yana üç yıldız var, öyle mi demiştin?”

“Evet. O üç yıldız avcının kemeri.”

“Arkasında daha az parlak yıldızlar var mı peki?”

“Evet. Onlar da kılıcı.”

“Buldum!” diye bağırdı Şlop. “Avcı Takımyıldızı Orion’u buldum. Yıldızların adları olduğunu hiç bilmiyordum. Başka yıldızlar da gösterebilir.”

“Pekâlâ, Kutup Yıldızı’nı bulabilecek miyiz bakalım. Şimdi sıkı tutun. Bunun için teleskopu diğer tarafa çevirmem gerekiyor.”

Şlop teleskopla birlikte döndü ve sonra adam ona Büyük Ayı’yı ve Kutup Yıldızı’nı işaret eden iki yıldızı nasıl bulacağını gösterdi. “Bu da çok parlak, değil mi?” diye sordu Şlop.

“Evet. İşte burada! Onu bulursan asla kaybolmazsın çünkü bu yıldız Kuzey Kutbu’nun tam üzerinde. Onu bulursan kuzeyin neresi olduğunu hep bilebilirsin.”

“Önemli bir şey mi bu?” diye sordu Şlop.

“Çok önemli hem de,” dedi adam.

“Aman! Bu da ne böyle?” Gecenin sessizliğini

ürkütücü, acı bir çığlık bozmuştu.

“Aa, babam sanırım,” dedi Şlop. İkisi birden yukarı baktılar. Belli belirsiz, beyazımsı bir silüet tepelerinde daire çiziyordu. “Evet, babam. Onu burada olduğumdan haberdar etsem iyi olacak. Eeeeeek!”

“Ayy,” diye bağırarak havaya sıçradı adam. “Bunu yapmadan önce insanları uyarmalısın. Hep bu sesin nereden geldiğini merak ederdim. Artık sen ya da baban olduğunu anlayacağım.”

“Ya da annem,” dedi Şlop. “Artık gitmeliyim. Bana yıldızları öğrettiğin için çok ama çok teşekkür ederim.” Teleskopun üzerine zıpladı ve küçük başını yana eğip adamı komikçe selamladı. “Hoşça kal.”

“Güle güle Baykuş Kaptan. Bundan sonrası için iyi yıldız seyirleri!”

Şlop havalanıp anne babasına katıldı ve hep birlikte yuvalarının olduğu dala indiler.

“Nasıl geçti?” diye sordu Şlop’un annesi.

“Teleskoplu adam karanlığın HARİKA olduğunu söylüyor. Bir de, bana Baykuş Kaptan dedi ve...”

“Peki sen ne düşünüyorsun Şlop?”

“*Ben* ne düşündüğümü söyleyeyim mi,” dedi Bay Peçeli Baykuş, Şlop’un yanıtlamasına izin vermeden. “Bence Baykuş Kaptan anne babasını acele yemek bulmak için dışarı gönderip de, geri döndüklerinde evde olmayacak kadar saygısız biri. Hani açlıktan ölüyordun?”

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Şlop, “ama Köpek Yıldızı’nın 87 trilyon kilometre uzakta olduğunu biliyor muydunuz...”

“Yemek yemek istiyor musun istemiyor musun?” diye sordu Bay Peçeli Baykuş.

“İstiyorum,” dedi Şlop. Önce babasının getirdiği şeyi, sonra annesinin getirdiği şeyi midesine indirdi ama bırakın yediklerinin ne olduğunu sormayı, “Sırada ne var?” bile demedi.

Dediği tek şey, “Babacığım, Kutup Yıldızı’nı nasıl bulacağını biliyor musun? Göstereyim ister misin?” oldu.

Bay Peçeli Baykuş fark ettirmeden karısına göz kırparak, “Aklını midenden ayıracak şey her ne ise, görülmeye değer olduğu kesin!” dedi.

Şlop, teleskoplu adamın gösterdiği bütün yıldızları bulana kadar rahat etmeyecekti. Bay ve Bayan Peçeli Baykuş’a da rahat vermeyecekti tabii.

Saat sabahın dördü olduğunda bile hâlâ yıldızları seçmeye çalışıyordu.

“Artık Kutup Yıldızı’nın hangisi olduğunu öğrendiğinden emin misin?” diye sordu annesine; yıldızlar konusunda pek parlak sayılmazdı annesi.

“Sanırım hayatım,” dedi annesi, esneyerek. “Önce kepçeye benzeyen şeyi buluyorsun. O bulduğun şey aslına büyük ayı. Küçük ayı mıydı yoksa? Ve Kutup Yıldızı da Kuzey Yıldızı’nın hemen yanında.”

“Kuzey Yıldızı, Kutup Yıldızı’nın öbür adı zaten,” dedi Şlop sızlanarak, “Büyük Ayı’nın ucundaki iki yıldız Kutup Yıldızı’nı işaret ediyor. Öğrenmeye çalışmıyorsun anne. Anlattıklarımı dinlemedin bile.”

“İkimiz de dinledik,” dedi Bay Peçeli Baykuş. “Saatlerdir dinliyoruz. Belki de annen biraz yorulmuştur, olamaz mı...”

“Ama Kutup Yıldızı’nı bulmayı

öğrenmelisiniz,” dedi Şlop, “yoksa kaybolabilirsiniz.”

“Ben asla kaybolmam,” dedi babası kızgınca, “annen de kaybolmaz. Şimdi uslu bir çocuk olup yuvaya gir; ben de gidip, gece yemeği için bir şeyler bulabilir miyim bir bakayım. Yatakta yiyebilirsin bu seferlik, hı?”

“Tamam, peki,” dedi Şlop, “ama gerçekten yıldızları öğrenmeniz gerektiğini düşünüyorum. Yarın baştan anlatırım artık.”

Şlop yuvasına girince Bay Peçeli Baykuş korku dolu gözlerle karısına baktı. “Ah, hayır! Yarın akşam olmaz! Dayanamayacağım.”

“Neyse hayatım,” dedi Bayan Peçeli Baykuş yumuşak bir sesle. “En azından her zamanki kadar çok avlanmak zorunda kalmadın.”

“Ha bir yıldız izleme seansı olmuş ha o

dipsiz kuyuyu doldurmaya çalışmışsın. İkisi de birbirinden beter!” dedi Bay Peçeli Baykuş homurdanarak.

“Şey, babacığım.” Şlop yuvasından başını uzattı. “Orion’u anlatmış mıydım? Orion, Avcı Takımyıldızı demek ve... Aa, gitmiş.”

“Evet hayatım, hava aydınlanmadan önce avlanmayı bitirmesi gerekiyor,” dedi annesi. “Şimdi yuvaya gir bakalım ve kulaklarının arkasını iyice temizle. Birkaç dakika içinde gelip bakacağım.”

Böylece o gece Şlop yemeğini yatakta yedi. Ardından, gerçek bir gece kuşu gibi, tüm günü uyuyarak geçirdi.

Karanlık güzeldir

Şlop uyandığında karanlık çökmeye başlamıştı bile. Yuvasından çıktı; dışarıda buz gibi bir ayaz vardı. “Gündüz kuşu kimmiş görsünler bakalım!” diye bağırdı Şlop, karanlığa doğru. “Ben ne isem oyum!”

“Ne diye bağıyor?” diye sordu Bay Peçeli Baykuş, uykusundan sıçrayarak.

“Sanırım Şlop sonunda baykuşluğun tadını çıkarmaya başladı,” dedi Bayan Peçeli Baykuş. “Şşşt! Uyuyormuş gibi yapalım.”

Şlop paytak paytak yanlarına gelip,
uyanıp uyanmadıklarını kontrol etti.
Derin uykudaydılar. Böylesi harika bir
gecede fosur fosur uyuyorlardı. Onların
uyanmasını bekleyemeyecekti Şlop. Bir
şeyler kaçırıyor olabilirdi. Teleskoplu adam
ya da izci çocuklar ya da başka birileri
gelmiş olabilirdi belki. Gidip bakacaktı.

Böylece Şlop gözlerini kapadı, derin
bir nefes aldı ve kendini daldan
aşağı bıraktı.

Küçük beyaz kanatlarıyla aşağı doğru süzülüp, tüy gibi yumuşacık bir şekilde yere indi. Kendinden çok hoşnut bir halde etrafına bakındı. Ağacın altındaki gölgede parıldayan iki tuhaf lamba vardı. Şlop yakınlığa ve lambaların kırılmadan duran iki göz olduğunu anladı. Bu gözler bir kara kediye aitti. Şlop bir dakika bekledi ama yapmasını beklediği şeyi yapmadı kedi.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu sonunda. “Diğer herkes bir şeyler söylemişti.”

“Ne söyleyeyim ki?” dedi kedi sözcükleri yayarak.

“Ee? Beni ne sandın?” dedi Şlop. “Beni dönen bir fişek, yıldırım, yün top, kayan bir yıldız ve hatta rulo pasta sananlar oldu. Sana başka bir şeymişim gibi gelmedi mi?”

“Bana baykuş yavrusuymuşsun gibi geldi,” dedi kedi. Sonra, Şlop’un hayal kırıklığına uğramış ifadesini görünce ekledi, “ama bir anlığına kar mı yağıyor acaba diye geçirdim aklımdan,” diye ekledi.

“Beni bir kar tanesi mi sandın?” diye sordu Şlop, yüzünde güller açmıştı.

“Evet ama sonra yere inince aslında şişko, küçük bir kardan adama benzediğini gördüm,” dedi kedi, “ve bir yavru baykuş olduğunu anladım.”

“Peki ama *ne tür* bir baykuş olduğumu biliyor musun?” diye sordu Şlop.

“Hayır,” dedi kedi, “bilmiyorum.”

“Ben bir *peçeli baykuşum*,” dedi Şlop.

“Gerçekten mi?” diye sordu kedi. “Ben de bir ev kedisiyim sanırım. Adım Orion.”

“Orion! Büyük Avcı!” dedi Şlop bir nefeste.

“Teşekkürler,” dedi kedi, pek gösterişli olmayan pençeleriyle upuzun bıyıklarını tarayarak. “İyi bir fare avcısıyım ama bu kadar meşhur olduğumu bilmiyordum doğrusu.”

“Orion,” diye tekrarladı Şlop. “Keşke benim de böyle bir adım olsaydı.”

“Senin adın ne?” diye sordu kedi.

“Şlop,” dedi Şlop. “Çok fena, değil mi?”

“İı, bilmem ki, aslında çok değişik bir isim,” dedi kedi nazikçe, “kısa en azından. Orion’un

kısaltması yok, o yüzden genelde 'Pisi' diyorlar bana. Ben de bunu pek sevmiyorum.”

“Ben sana Orion diyeceğim,” dedi Şlop.

“Teşekkürler. Baksana Şlop, geldiğine tam avlanmaya gitmek üzereydim. Sen de gelmek ister misin?”

“İı, bilmem ki,” dedi Şlop. “Çok isterdim aslında ama karanlığı pek sevmiyorum.”

“Gerçekten mi? Bu sorunu kesinlikle çözmelisin,” dedi Orion.

“Nasıl?” diye sordu Şlop. “Karanlıktan korkmak nasıl çözülebilir ki?”

“Bence gerçekten korkmuyorsundur,” dedi Orion. “Korktuğunu sanıyorsundur sadece. KARANLIK GÜZELDİR. Bu gece mesela... Etrafına baksana. Güzel değil mi?”

Şlop baktı. Ay çıkmıştı. Her yer ayın beyaz ışığıyla parıldıyordu.

“Ay ışığına bayılırım,” dedi kedi.

“Ay ışığı büyülü bir şeydir. Değdiği her şeyi gümüşe çevirir, özellikle de böyle soğuk gecelerde. Hadi benimle gel, sana parıldayan gümüşlerle dolu güzel dünyayı göstereyim – kediler ve baykuşların gizli gece dünyasını. Geceleri insanlar uyurlar ve her yer bize kalır. Geliyor musun?”

“Evet!” dedi Şlop.

“Geliyorum. Sadece anneme nereye gittiğimi söyleyene kadar biraz bekle, olur mu?” Oktan fırlamış yay gibi hızla havalandı.

“Nasıl geçti?” diye sordu annesi.

“Orion karanlığın GÜZEL olduğunu söylüyor ve beni avlanmaya çağırırdı. Gidebilirim, değil mi anne?”

“Tabii ki gidebilirsin hayatım. Ama Orion kim?”

“Büyük Avcı!” dedi Şlop. “Sonra görüşürüz.”

Bay Peçeli Baykuş gecenin ilk yolculuğundan döndüğünde karısını biraz telaşlı buldu.

“Sanırım Şlop bu yıldız izleme merakı yüzünden aklını kaçırdı,” dedi Bayan Peçeli Baykuş. “Orion, Büyük Avcı ile avlanacağını söyleyip gitti. Orion bize dün gece gösterdiği yıldızlardan biri değil miydi?”

“Az önce onu gayet sıradan bir kara kediyle gördüm,” dedi Bay Peçeli Baykuş. “Şu kilisenin oradaki evlerin çatılarında dolanıyorlardı.”

“O kadar uzakta mı? Şlop olduğuna *emin misin?*” diye sordu Bayan Peçeli Baykuş.

Gördüğü, kesinlikle Şlop'tu. Orion onu çatıların üzerindeki dünyasına götürmüştü; Orion tırmanmış, sıçramış, Şlop arkasında minik minik kanat çırpıyordu.

En yüksek çatıda oturup uyuyan şehri izlemeye başladılar. Kadife gibi tüyleri olan bir kara kedi ve yumuşacık beyaz tüylü küçük baykuş...

“Ee?” dedi kedi.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Şlop nefes nefese. “Çok haklıymışsın Orion. Ben bir gece kuşuyum sonuçta. Bütün gece düşlere dalıp bu güzelliği kaçırmışım!”

“Ve bu türlü türlü gecelerden sadece biri,” dedi Orion. “Birbirinden farklı bir sürü gece var; hepsi de çok güzel. Sıcak, güzel kokulu yaz geceleri; biriyle itişen bulutların yeryüzünde şekilsiz gölgeler oluşturduğu soğuk, rüzgârlı

“Şimdi hemen eve gitmeliyim.”

“Hemen mi? Daha avlanmadık ki. Ayrıca sana göstermek istediğim bir sürü şey var; üzerinde ay ışığının gezindiği buz tutmuş bir göl ve...”

“Gitmeliyim Orion. Onlara sürpriz yapmak istiyorum. Bana bir gece kuşu olduğumu öğrettiğin için çok teşekkürler.”

geceler; beyaz, ani bir şimşekle birden
aydınlanan donuk, fırtınalı geceler; gündüz
kuşlarının bile uyumaya kıyamadığı taze bahar
geceleri ve karın yerleri örttüğü, evlerin ve
ağaçların buzlarla kaplandığı kış geceleri. İşte
böyle türlü türlü geceler gördüm Şlop ve bir
gece kuşu olarak sen de göreceksin.”

“Evet,” dedi Şlop. “İşte benim dünyam.

Şlop küçük başını komikçe yana eğdi ve kara kedi vakur bir edayla başını sallayarak selamına karşılık verdi. “Güle güle Şlop,” dedi. “Birbirinden güzel geceler geçirirsin umarım!”

Şlop havalandı, fazla yükselmeden küçük bir daire çizdi, hoşça kal anlamında son kez “Eeek!”ledi ve yükselip yuvasına uçtu.

“Nasıl geçti?” diye sordu annesi.

Şlop derin bir nefes aldı. “Küçük oğlan KARANLIK HEYECAN VERİCİDİR dedi, yaşlı bayan ŞEFKATLİDİR dedi, izci çocuk EĞLENCELİDİR, küçük kız GEREKLİDİR, Noel Baba bayan BÜYÜLEYİCİDİR, teleskoplu adam HARİKADIR dedi ve şimdi de kara kedi KARANLIK GÜZELDİR diyor.”

“Peki sen ne düşünüyorsun Şlop?”

Şlop parıldayan gözlerle annesine baktı.

“Ben,” dedi, “karanlığın SÜPER olduğunu

düşünüyorum! Şşt! Babam geliyor. Sakın ona bir şey söyleme!”

Bay Peçeli Baykuş kocaman kanatlarını çırparak ağaca kondu ve yuvaya girdi. Şlop’un ayaklarının ucuna bir şey bıraktı.

Şlop onu tek lokmada midesine indirdi. “Güzelmiş,” dedi. “Neydi bu?”

“Tarla faresi.”

“Tarla faresini sevdim,” dedi Şlop. “Sırada ne var?”

“Neden benimle gelip kendin bir şeyler bulmuyorsun?” dedi Bay Peçeli Baykuş.

“Evet, lütfen,” dedi Şlop.

Bay Peçeli Baykuş şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ne dedin?”

“Lütfen geleyim, dedim,” dedi Şlop. “Ben de seninle avlanmaya gelmek istiyorum.”

“Hani sen karanlıktan korkuyordun!”

“Ben mi?” dedi Şlop.

“Ne karanlıktan korkması? O eskidendi!”

“Pekâlâ!” dedi babası, “Ne bekliyoruz o zaman? Hadi gidip avlanalım!”

“Hey, beni bekleyin,” dedi Şlop’un annesi

“Ben de geliyorum.”

Böylece ay ışığında hep beraber havalandılar; Bay ve Bayan Peçeli Baykus iki yanda, Şlop ortalarında, karanlığa doğru uçmaya başladılar.

Küçük gece kuşu Şlop.

Bu, Suzi.

Suzi küçük bir tekir kedi.

Fransa'da yaşamayı,

kelebeklerin peşinde koşmayı,

diğer kedilerin tersine,
kuyruğundan kafasına doğru
oksanmayı çok seviyor.

Suzi'nin sevmediği bir tek şey
var: Kaybolmak...

Bu, Otto.

Otto bir penguen yavrusu.

Antartika'da yaşıyor.

Ama Otto sıradan
bir penguen yavrusu değil.

Onun önemli bir görevi var...

Bu, Pat.

Pat küçük bir su samuru.

Soru sormayı çok seviyor.

Ama ya sorularının cevaplarını
kimse bilmiyorsa?

Akıllı Pat cevapları kendi
bulmak zorunda!

Bu, Pim.

Pim bir karıncayıyen yavrusu.

Ama karıncayıyen de ne?

Pim ne olduğunu bilmiyor
ve öğrenmeye karar veriyor...

Bu, Hilda.

Hilda küçük, benekli bir tavuk.

Mısır gevreği yemeyi,

itfaiye arabalarını ve

teyzesine gitmeyi
çok seviyor.

Ama Hilda'nın her şeyden çok
istediği bir tek şey var...

Bu, Pongo.

Pongo küçük bir goril.

Afrika'nın dağlarında yaşıyor.

Babası kadar cesur ve akıllı
olmak istiyor.

Bir de yumruklayacağı
kocaman bir göğsü olmasını!

Ama önce büyümesi
gerekıyor.

